Karikatür
No 6

Vitamincilik aldı yürüdü...

— Bir taneciğini ye, vitaminiminisi yoksa para istemem.

Kapak resmimiz: **Köprü altı sakinleri**

— Asma köprü hakkında bir de bizim fikrimizi sorsalar!

No. 6 Yıl 1 Fiatı 10 Kuruş 8 Şubat 1936

Kari katür

Çıkaran : Sedat Simavi

İdarehanesi :
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları :
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ MİZAH GAZETESİ

Gümrük Kaçakçılığına karşı...

Zarif bir politikacı kanunu şöyle tarif eder:

— Her cemiyette başkalarının zararına kendi keselerini doldurmıya çalışan bir takım açıkgözler yaşar. Bunlar gözlerine kesdirdikleri eve girmek için onun kapı, pencere gibi bütün deliklerinden istifade eden gece hırsızlarına benzerler. Cemiyet de buna karşı koymak için kapılara kilit, koldemiri, pencerelere demir parmaklık vesaire takar, adına kanun der. Fakat hırsız boş durmaz; meselâ baca deliğinden işlemiye başlar, yahut kilidi sökmek, parmaklığı kırmak için yeni yeni usuller icat eder. Öte taraftan kanuncu da bu baca deliğini darlatır, kilidi, parmaklığı sağlamlaştırmak için icatlar yapar. Kanun dediğimiz şeyler, cemiyetle bu nevi açık gözler arasındaki bu ezelî kovalamaca oyununda cemiyetin malını, canını muhafaza için —hırsızın son icatlarına karşı— hergün bir yenisini yapıp kapılarına asdığı kilitlerdir.

***

Politikacının bu *ezelî kovalamaca oyunu* nun en eğlenceli manzarasını muhakkak ki gümrüklerde seyrediyoruz. Meselâ mücevher kaçakçısı kundurasının ökçesine bir nevi yuva yapdırıyor, bunun içine bir pırlanta saklıyor. Bu hile öğrenildi mi bu defa pırlanta takma bir dişin içinde kaçakçının ağzına takılıyor.

Yine meselâ kaçak altını külçe halinde eşeğe yutturuyorlar. Şu zavallı eşek insan denen mahlûkun hangi habasetine alet olmamıştır ki? Olmadı mı toz haline getirip şekerlemelerin içine karıştırıyorlar. (Bu son usulü bir kaç sene evvel Suriyedeki bir dostumdan gelen bir kutu şekerlemenin Gümrük kimyahanesinde tahlil edildikten sonra bana hamur halinde teslim edilmiş olması üzerine öğrendim.)

(*Lütfen sayfayı çeviriniz*)

Son kuvvet

— Ceneralım, 1500 ölü, 800 yaralı, 150 mitralyöz, 40 top verdik!
— Verecek bir şeyiniz kalmamış !
— Emrederseniz bir de tekzib verebiliriz.

Şair Kiplinge dair

Arkadaşım okuduğu gazeteden başını kaldırarak:

— Vah vah.. Kipling ölmüş, dedi.

— Kim?

— Kipling canım, şu meşhur İngiliz şairi... Dünya bir büyük adam daha kaybetti... Maamafih ben onu Şekspir filân gibi bir kaç yüz senelik bir şair sanıyordum.

Gülmekten kendimi alamadım:

— Yani kendisinin aramızda yaşıyan bir adam olduğunu ölüm haberiyle beraber öğrendin! dedim.

— Evet.

— Ohalde niye vah vah, diye teessüf ettin?

Bu sefer arkadaşım da güldü:

— Canım, insan ukalâlığ na payân olur mu? dedi,

"Fuzuli o ne ilâhi şairdir„ "Bethofen o ne ulvî musiki dehasıdır„ deriz. Bunları, Fuzuliyi, Bethofeni anlayıp dinlediğim zden mi söylüyoruz? İnsan lar hamam kubbeleri gibidir... Birinin altında bir ses çıkdı mı ötekiler artık sıra ile tekrar ederler.

***

Kıpling vakası bana talebelik hatırasını anlattı. Yirmi küsur yıl evvel Darülfünunda edebiyat imtihanındayız. Bizi o zaman payton beygirleri gibi çift çift imtihana sokarlardı.

İmtihan arkadaşım, Emin hoca isminde sağlam ellilik Karadenizli bir molla.. O sene idadinin son sınıfında imtihana giren oğlunun yanında küçük düşmemek için var kuvvetiyle çalışmış...

O sene hocamız şair Mehmet Akif, mümeyizler Kemal zade Ali Ekrem ve daha bir çok ehemmiyetli zatlar..

Emin hocaya: — Bizde Tanzimattan sonra yetişmiş en ateşli vatan şairi kimdir? diye soruldu.

Emin hoca kır sakalını sıvazlıyarak düşünüyor. Fakat bir türlü Nâmık Kemal diyemiyordu.

— Canım hani «Vatan» «Gülnihal» «Akif bey» piyeslerini,«Cezmi» romanını yazdı.

Mümeyizler Namık Kemalin nesi varsa sayıp döküyorlar. Fakat hoca oralarda değil. Nihayet mümeyizlerden biri Emin hocaya, sakalına hürmeten, bir iyilik etmek istedi; ayakta dolaşan Ali Ekremi göstererek yavaşca fısıldadı:

— Pederi âlileri değil mi canım?

Kurnaz Emin hocaya bir işaret kâfi. Hemen atıldı.

— Beyefendi hazretlerinin pederi âlileri...

O vakit galiba şair Akif sinirli sinirli: — Canım hoca... Şunun adını söyleyiversene, dedi.

Emin hoca yine şaşırdı, boynunu bükerek:

— Pedari âlileri olduğunu biliyorum amma adını bilemiyorum, dedi.

Televizyonun sakat tarafı

Avrupa gazetelerinde okunduğuna göre İngilterede Televizyon tecrübeleri yapılıyormuş. Radyo ahizesi karşısında şarkı söyliyen kadın ve erkek artistlerin ekrana çıkan hayallerinin anadan doğma çıplak olduğu hayret ve dehşetle görülmüş.

Maamafih anadan doğma tabiri pek doğru olmıyacak. Artistlerin yalnız kunduralariyle kolalı yakaları görünüyormuş. Hadisenin sebebi araştırılmış ve şu neticeye varılmış:

"İnfra rouge„ denen bir ışık a tabiî x ışıklarında olduğu gibi, meşin ve bir kaç madde müstesna, bütün cisimleri delip geçmek hassası varmış. Fen adamları artistleri, konferancıları halk karşısına Adem Baba kıyafetinde çıkarmamak için elbette bir çare bulacaklar.

Fakat bizde Televizyon neşriyatı başladığı zaman sık sık böyle kazalar olacağına, meselâ bir gün üstat Selim Sırrıyı radyomuzun ekranı üzerinde yalnız potinlerden ve gravattan mürekkep bir elbise ile karşımızda göreceğimize hiç şüphe etmiyoruz.

Zekâ ve Balık

Eski softalar tatlıyı çok soverler, şekerli maddelerin zihinlerini açtığını söylerlerdi.

Zamanımızın doktorlarına göre, şekerin yerini fosfor almıştır. Fosfor gûya dimağ üzerinde çok hoş bir tesir yapar ve zekâyı parlatırmış Yalansa vebali anlatanların boynuna.

Geçenlerde alıkca bir profesör meşhur akıl hekimimiz Mazhar Osmanla konuşuyormuş. Profesör:

— Aziz meslekdaş, demiş, fosforun zekâ üzerindeki tesiri malûm... Terkibinde en çok fosfor bulu an gıdanın da balık olduğu malûm...

— Evet malûm ve muhakkak.

— Yalnız bir mesele var. İnsan zekâsını açmak için ne mikdarda balık yemeli.Siz akıl doktorları bunu tabiî daha iyi bilirsiniz.

Mazhar Osman düşünmüş:

— Vallahi bu. «lâmbanın yanması, odanın iyice aydınlanması için nekadar gaz yakmalı?» diye sormak gibi bir şey... Gazın mikdarı lâmbaya, aydınlanacak odanın büvüklüğüne ve istenen ışığın derecesine göre taayyün eder.

— O halde daha açık konuşalım. Lâmba ben; ışık da yazmak istediğim çok büyük bir ilim eserine lâzım olan aydınlık .. Evet ben fevkalâde ehemmiyetli bir eser yazmak istiyorum. Bana lâzım olan zekâyı tedarik etmek için her gün nekadar balık yemeliyim? Bunu sizden fence ve bir profesör arkadaş sıfatiyle soruyorum.

Mazhar Osman gülümsemiye başlamış:

— Sizi zeki yapmak için hergün nekadar balık yiyeceğinizi tayin etmek kolay, ancak...

— Söyleyin doktor ben behemehal yerim...

— O halde her yemekte orta büyüklükte iki balina yiyeceksiniz.

Papağan

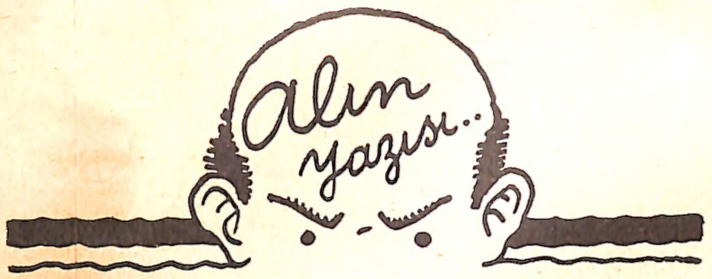

Başımda olmasaydı apartıman kirası
Görünmezdi gözüme şunun bunun binası!

Beni rahatsız eden kendi fakirliğimdir,
Sanmayın, ötekinin, berikinin parası!

Bir sıcak çorba bulsam beni imrendirir mi
Dostum Mithat Cemalin kaymaklı baklavası?

Yayalıktan kurtulsam rüyama girer mi hiç
Noter Galip Bingölün otomobil safası?

Bir pamuk hırkam, olsa, aklıma gelmez bile
Zarif İzzet Melihin kat kat ipek libâsı!

Şöyle bir can yoldaşı bulabilsem kendime
Bence birdir gözünün mavisile elâsı!

Bilemem, sırrı nedir rahata kavuşmanın?
Nedendir çalışanın muvaffak olmaması?

Öyle şiir, hikâye, piyes, roman, yazdım ki
Parmak ısırdı buna edebiyat Yahyası!

Nekadar gayret etse yanıma yaklaşamaz
Ne de Reşat Nurisi, ne Peyami Safası!

Kimseyi hicvetmedim, dilimde gezdi, durdu
Bütün bildiklerimin yalnız methüsenası

Alkışladım her işin iyi taraflarını,
Görmemezlikten geldim olsa bile fenası!

Yine herkes diş biler bana is böyle iken...
Bu ne alın yazısı, ne biçim baş belâsı?

Anlaşılan sevinç de, tasa da baht işidir,
Talihi olmıyanın elma olur «Elmas» ı.

Başına taş yağdırır Tanrı bile göklerden
El açıp okuyayım, desem yağmur duası!

ÇAMLIBEL

Gazete satışları neden yükselemiyor?

— Bu ne kalabalık... Bir kaza yahut cinayet filân mı oldu acaba?

— Yok canım.. tütüncünün duvara asdığı gazeteyi okuyorlar!

Eyvah

Salamonla Levi hesaplaştılar. Salamon bir deste para verip çıktı.

Biraz sonra Levinin kâtibi geldi, Salamona bir on liralık uzattı:

— Bunu fazla vermişsiniz..,

Salamon derin bir düşünceye daldı.

— Kim bilir nekadar fazla para vermiş olacağım, ki Levi bana on lirayı iyade ediyor!..

Mahkemede

— Gece yarısından iki saat sonra parmaklarının ucuna basarak Ahmedin evine girmişsin. Neden?

— Yanlışlık oldu, kendi evim sandım.

— Peki, Ahmetle karısı seni odada görünce, hemen pencereden atlayıp kaçmışsın...

— Yanlışlık oldu, kendi karım sandım!..

Su ve sabun

Geçen gün Tan gazetesinin «Suya sabuna dokunmadan» sütunu muharriri Karacan, mürettiphaneden çıkmış, yazıhanesinin başına oturmuştu. Biraz sonra da yanından çıkan iki misafiri şöyle konuştular:

— Bu muharririn elleri neden bukadar kirli?

— Suya sabuna dokunmaz da ondan!

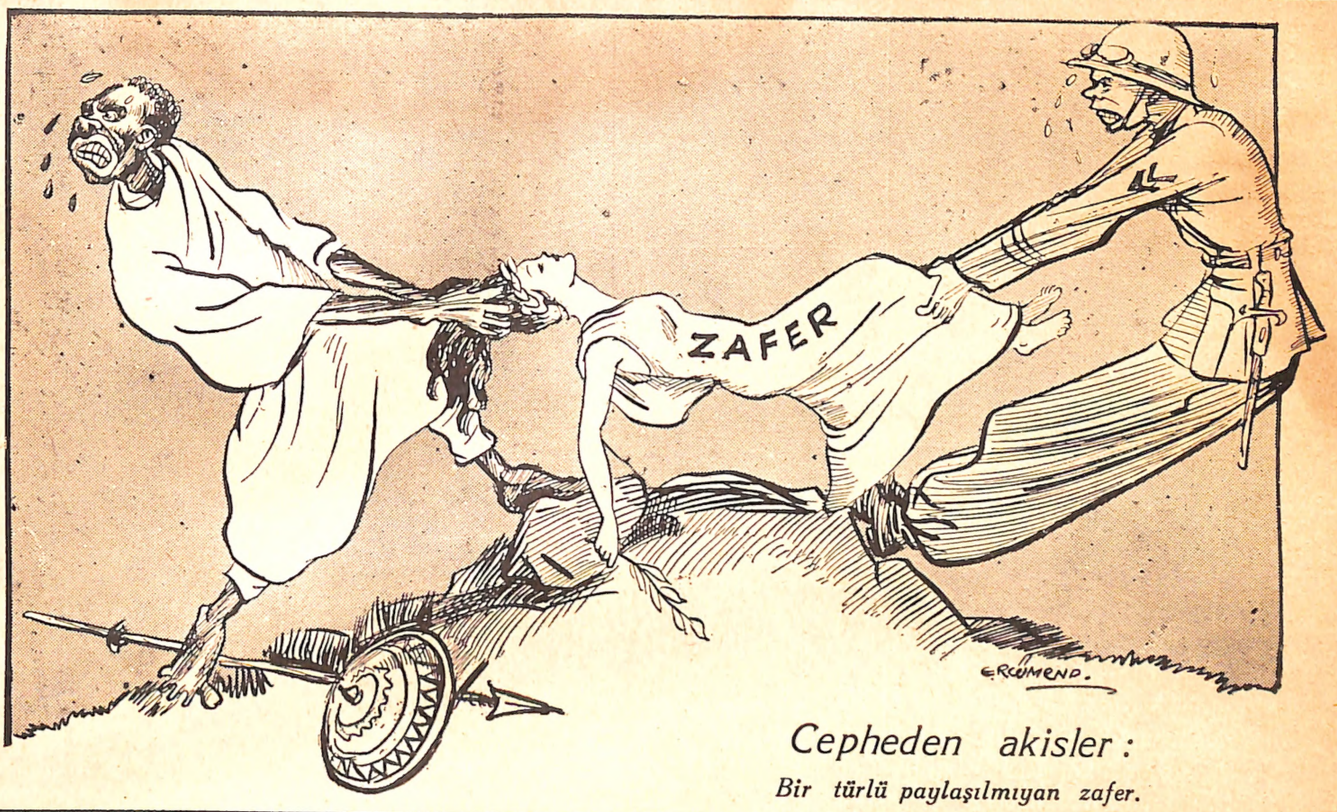

Cepheden akisler :

Bir türlü paylaşılmıyan zafer.

İMTİHAN BAHSİ

— Çocuklarıma —

Gazetelerde görüyorum: Mekteplerde imtihan nizamnamesi inceleniyormuş. İmtihan çağını çoktan geçirmiş olduğum halde imtihan lâfını işitince içime bir ezginlik geliyor. Ömrümün tam on beş yılını her sene imtihan vermek suretile tükettim. Fakat bu mübarek şeye bir türlü alışamadım. Hâlâ kendimi imtihan odasının kapısında gibi hissediyorum.

İmtihanın benim üzerimdeki tesiri yalnız sınıf geçmek şeklinde belirmemiştir.Bunun ara sıra fizyolojik tesirleri olmuş ve barsaklarıma da dokunmuştur.

Hekimlik belki bunu pek iyi bilmez amma ben bilirim. Barsaklara dokunan şeyler arasında imtihanı unutmamalıyız. Ben imtihanı, talebenin sınıf geçmesi için yapılan araştırma zannedenlerin fikrine iştirak etmem. Çünkü imtihan çok defa talebeden ziyade hocanın kıymetini gösterir. Onun için hoca çocuktan fazla sıkılır.

Her şey ilerlediği gibi imtihana giren çocuklarımızın açık gözlülüğünde de terakki görülüyor.

Hocası hastalanıp imtihanda bulunamamış bir sınıfı imtihan ediyorlarmış. Çocuklar aralarında karar vermişler.. bilmedikleri bir yer çıkınca:

— Efendim! orayı okumadık... diyecekler...

Dedikleri gibi yapmışlar. Ders tarih dersi imiş, çocuklar da pek kuvvetli değilmişler. Mümeyiz bir çocuğun boynu bükük tavrına acımış ve sormuş:

— Oğlum, şu Âdem babamızı anlat bakalım! demiş. Çocuk da:

— Efendim, oraya daha gelmedik.. cevabını vermiş. Buna benzer başka bir fıkra bilirim. Gerçekten olmuş derler.

Sultan Hamit devrinde Bahriye mektebinde İngilizce imtihanı oluyor. İçeriye kim girse bir şey bilmeden çıkıyor. Sordukları da bir ibare okuyup tercüme yapmak.

İçeriye giren talebelerden birine muallim bir sahife açıp vermiş. Fakat kıtabı kendine göre doğru tuttuğu şekilde talebeye verdiği için çocukda öylece almış. İngilizcenin harflerini bile tanımadığından ters tutarak hecelemiye haşlamış. Hoca kızmış:

— Çık dışarı. Sen daha kitabı doğru tutmasını bilmiyorsun, demiş. Talebe çıkmış ve arkadan gelen arkadaşına:

— Hasan, İçerde kitabı ters veriyorlar. Sakın mantara basma! diye nasihat vermiş.

Hasan girmiş, bu sefer de mümeyizin ihtarı üzerine muallim kitabı doğru vermiş amma Hasan biliyor ya! Şöyle bir göz attıktan sonra:

— Efendim biz ters kitabı anlamıyacak kadar enayi değiliz! deyip bu sefer kitabı kendisi ters çevirmiş.

Size bir şey söyliyeyim mi?

Hayatta mümkün olduğu kadar imtihana girmekten çekinin. Çünkü insan bildiğini de unutur. Halbuki dünya bildiğini bilmez değil, bilmediğini bilir görünme dünyasıdır. İmtihan bence artık asrî bir usul olmaktan çıkmıştır. Ne dersiniz çocuklar...

Amin! değil mi?

B. Felek

Penceremde oturuyorum. Günlerden pazar. Karşı evde düğün var. Bana zahmetsiz ve masrafsız bir eğlence çıktı.

Kapı sabahtan beri açık. Evvelâ uzak semtlerden araba ile bir kaç misafir, sonra fırından, üstü gazete ile kapalı iki tepsi geldi. Düğün âdetleri değiştiği için pek bilemiyorum amma galiba davetlilerle beraber evde son bir yemek yenecek, bundan sonra gelini götürecekler...

Tam yemek vakti tebrik bahanesile eve bir kaç çocuklu komşu girdi. Fakat yemek ancak davetlilerin sayısına göre hazırlanmış olmalı ki bunlar tutunamadılar; girmeleriyle çıkmaları hemen bir oldu.

Tekaüt olalıdan beri mahalle işleriyle fazlaca alâkadar olan bir komşum da kapının önünde. Bu vakitsiz misafirlerden birine: «Düğün şerbeti içtiniz mi?» diye takıldı. Biraz sonra kapıya iki otomobil ile üç araba geldi. Taksiler kapalı olmadığına göre pazarlıkla tutulmuş olacaklar...

Arabalara çocuklarla beraber sekiz kişi istif edildi. Otomobillerden biri damadın ailesine, öteki de gelinle kendisine mahsustu.

Kendi kendime: — Anlaşılan, davetlilerin biraz geç varmasında mahzur görülmedi, diye düşündüm. Fakat biraz sonra otomobillerin ağır hareket etmelerine nazaran anladım ki arabalı misafirleri pek geride bırakmamak için şoförlere talimat verilmiş.

Otomobil yürümiye başlayınca gelin başını pencereden çıkardı; açık kapıya kollarını germiş duran babasına, onun arkasında mendiliyle gözlerini silen anasına el salladı, sonra bizim tarafa döndü; bir "Allahısmarladık„ işareti tekaüt komşuya verdi.

O, Filozof bir tavırla başını salladı:

— Hadi uğurlar olsun kızım, dedi, otomobille gidiyorsun, gayret et de haftaya bohçanla geri dönme...

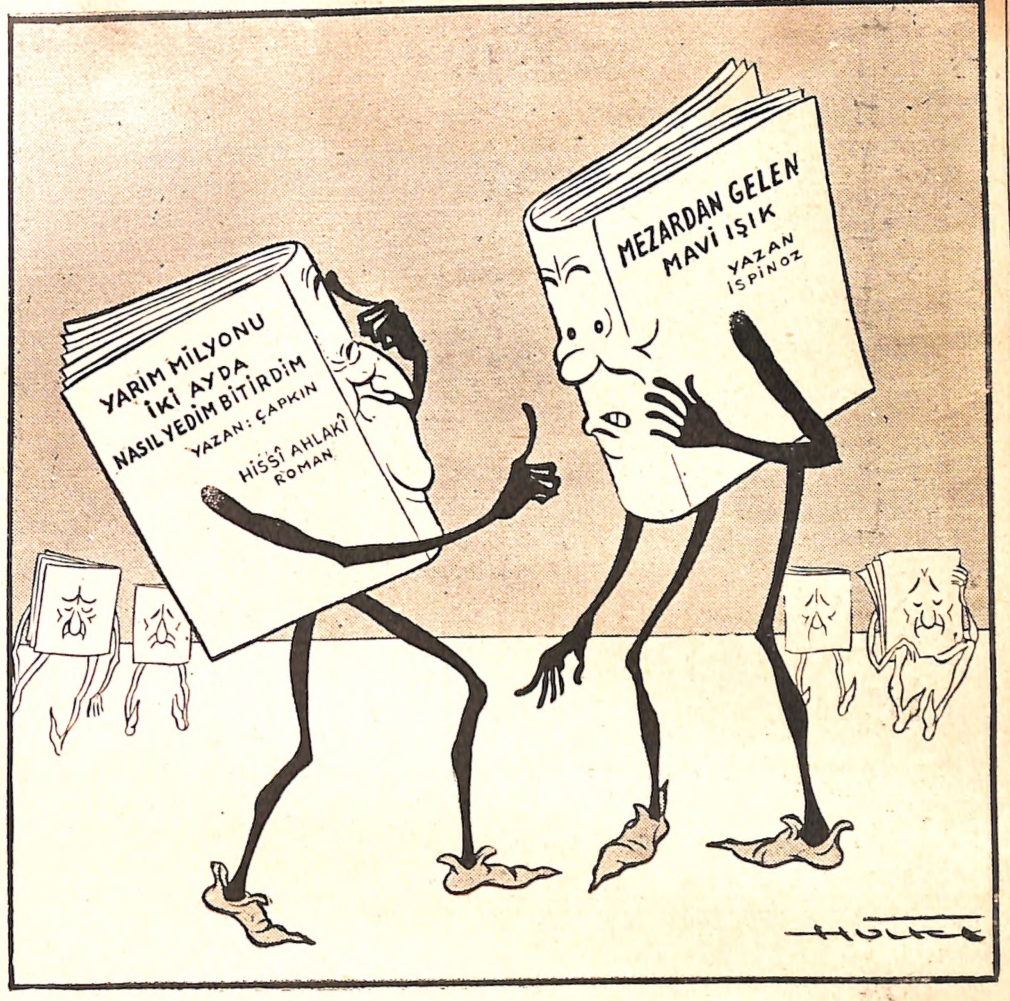

Ankara caddesinde:

— Efendilerimiz bizi himaye için şirket kuruyorlarmış.
— Neye yarar.. İçimizi lâyıkile dolduramadıktan sonra yine kaldırımlarda sürünmekten kurtulamayız!

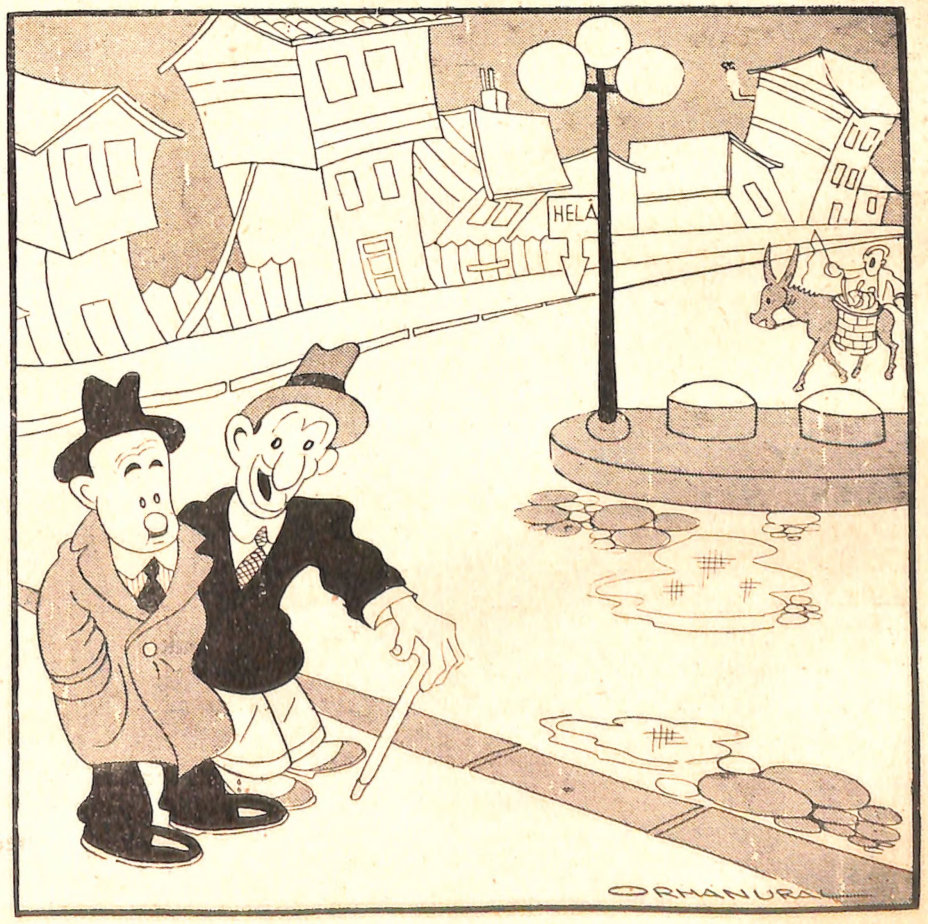

— Altı kaval, üstü şişhane neye derler?
— Asrî yeraltı helâlarına azizim!...

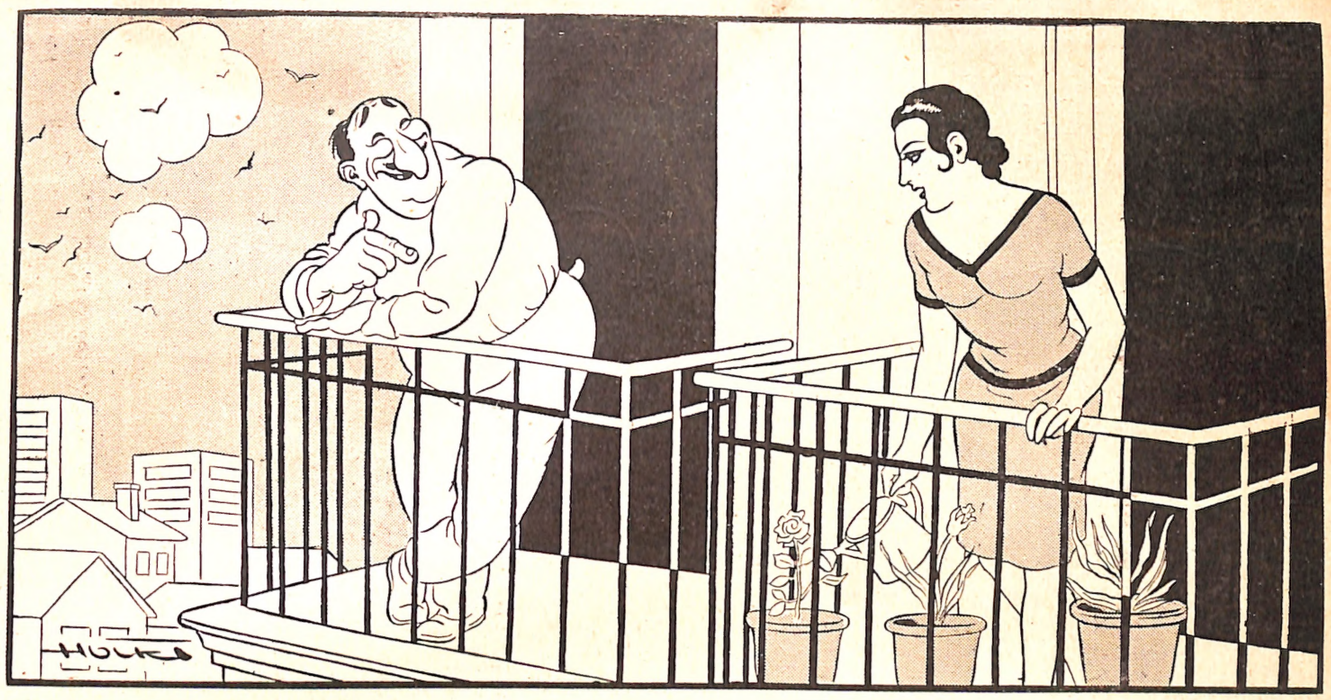

Apartıman hayatı :

— Sevimli Bayanım, çiçekler çürür... Toprağı okadar sulamayınız...
— Fakat toprak sizin kadar sulu değil ki...

Şiir Kıralı Florinalı Nâzım'ın defterinden :

İmtihana davet

Tufanların üstünde yanardağ gibi coştum.
Dünyalara sığmam diye yıldızlara koştum.

Hâmitle Sezaî ve Nazif'in senediyle,
Nafiz gibi etfalı zamanın hasediyle

Yerden göğe, gökten yere âvazım uzandı,
Şairliğimin sıytine cinler bile kandı.

Ben Hâmidi geçtim ona bir zeyl iken amma
Duydum ki rakip olmaya çıkmış bana Yahya.

Üsküplü ve küpler gibi bir şair imiş o,
Fahriyyede benden daha çok mahir imiş o.

Etrafına üç kırtipil etbaını almış,
Zatım gibi gûya o da bir başka kıralmış.

Gelsin hele bir kerre eğer ehli hünerse,
Meydana çıkıp söyleşelim cür'et ederse.

Bir mısraı üç yılda düzermiş, hecelermiş,
Mazmun diye divanları toplar, gecelermiş.

Bir çırpıda bin beytimi duysun da apışsın,
Afvet diye dâmanıma düşsün de yapışsın.

Şairliğimin tâcını vermem ona, hattâ
Yahya'ya değil, inse de gökten yere İsa...

Florinalı Nâzım

Kopya eden: Cımbız

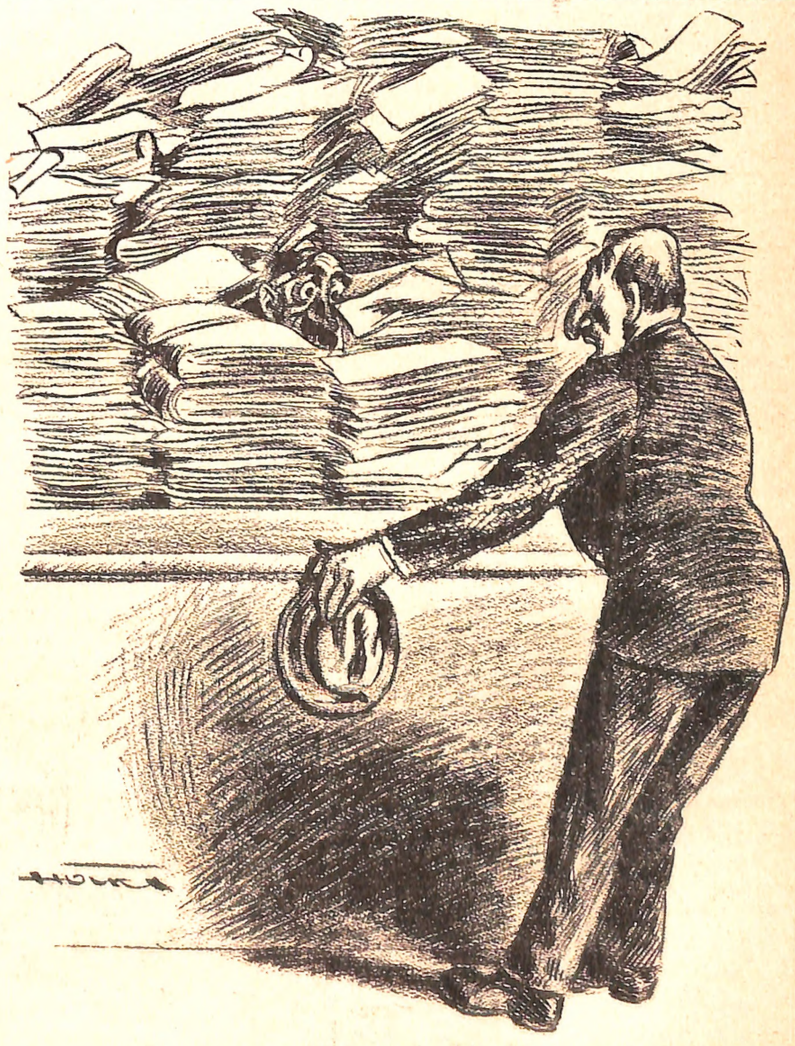

— Bir kırtasiyecilikle mücadele bürosu açılmış, ne tarafta acaba biliyor musunuz ?
— Bir isteginiz mi var... Burası !...

SALON ve SOFRA Dedikoduları

Sebebi

— Hani kocasından dayak yiyor diye ayrılmak istiyordu, bunun için avukat tutmuştu.

— O avukattan vazgeçti.

— Sebebi?

Dün yazıhanesine gitmiş, avukatın kâtibi: bugün görüşemezsiniz, mühim işi var, demiş.

— Bunun için avukat bırakılır mı?

— Ama mühim işin ne olduğunu sormuyorsun?

— Neymiş?

— Avukat o esnada karısını dövüyormuş!..

Yeis

— Başın sağ olsun yahu, karın ölmüş..

— Sorma birader. Üstelik evim de yandı, mahvoldum.

— Vah vah.. ama üzülme. Senin dostun çoktur, sana nasıl olsa yardım ederler.

— Bu doğru. Bir çoğu bana evlenmek için kadın buldular, bunu al, şunu al diyorlar.

— Gördün mü?

— Ama hiç biri para verip bir ev al demiyorlar!..

Yapacağı

— Onun kadar müsrif kadın az bulunur. Kocasına her gün avuç dolusu para sarfettiriyor.

— Ettirir a.

— Peki adamda paralar bitince ne yapar?

— Ne yapacak, ayrılır!..

Hayret

Görülmemiş bir karı koca:

Bayan Fatma, Bayan Ayşeye rasladı:

— Yahu, dedi, bizim çocuklar evleneli bir ay oldu, hâlâ kavga etmediler.

Bayan Ayşe düşündü:

— Tuhaf şey!. Kabahat hangisinde?.,

YEMEKLERİN DİLİ

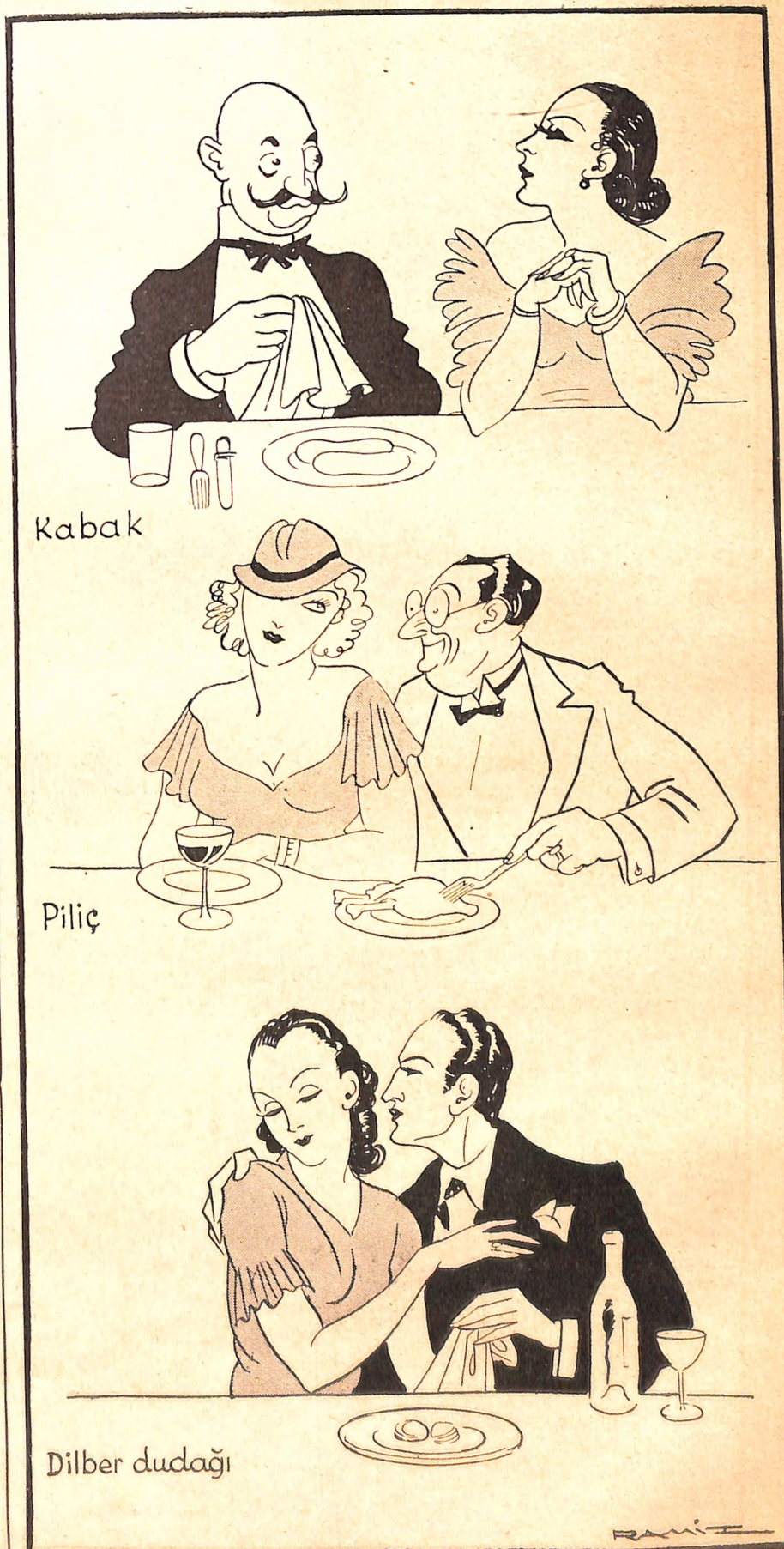

YEMEKLERİN DİLİ

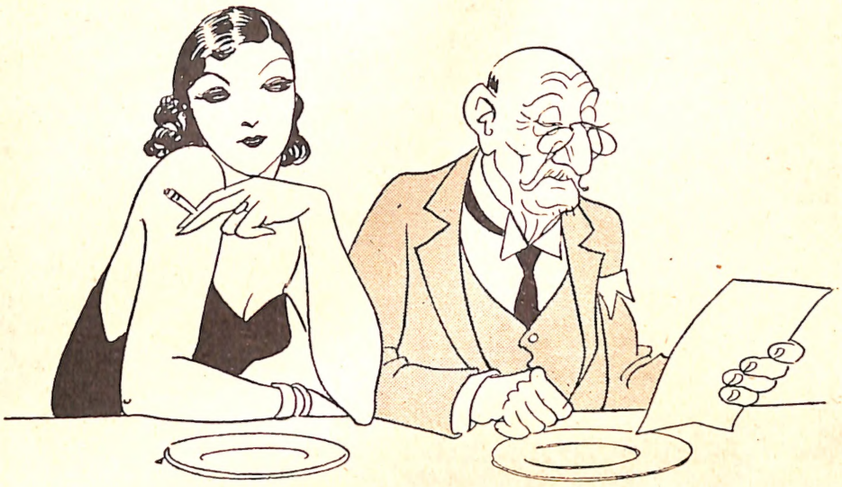

Tirit

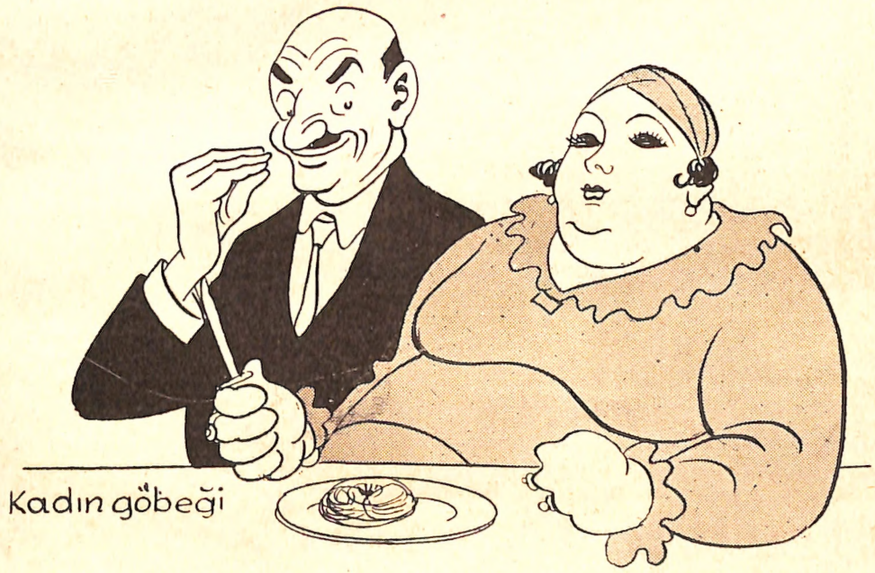

Kadın göbeği

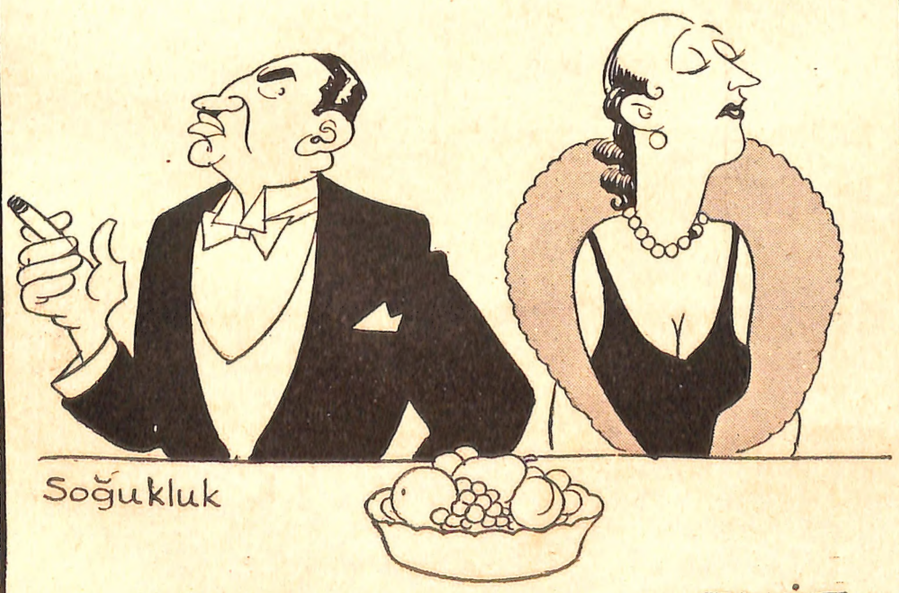

Soğukluk

RAMİZ

Tango

Cici kız.. Gelsene, geliversene!
Beni de sevsene, seviversene!
Gönlünü versene, veriversene!

❖

Kolunu koluma takıver Bayan,
Canımın içine akıver Bayan,
Alev dudağınla yakıver Bayan.

❖

Haydi kız koşalım, işte bir salon;
Güzelim coşalım, hayat bir balon.
Sönecek, taşalım, belki de bu son!

❖

Caz müzik, şampanya, kahkaha, tango!
Koktel cin, kotiyyon bir daha tango!
Dönelim, yaklaştık sabaha, tangooo!

Güldiken

AYVAZ
Kasap
HEP 1 HESAP

Dünya bu!

Büyük otellerimizden birinin sahibi o sabah erken geldi, oteli çatısından temeline kadar gezip dolaştı.

Çıkarken, kapının önünde bir kundura boyacısına rasladı. Adamın dostça omuzuna vurdu:

— Nedir bu suratın, bu çehren... Gül, şöyle.. Ben de bir zamanlar kundura boyacısı idim... Ben de senin gibi yollarda, kapı önlerinde pabuç boyardım... Bak bugün koca otelin sahibiyim... Dünya bu!..

Boyacının kaşları bütün bütün çatıldı, yüzü ekşidi, bakışları bulandı:

— Evet, dedi, ben de vaktiyle koca bir otelin sahibi idim... Bugün kundura boyacılığı ediyorum... Dünya bu!..

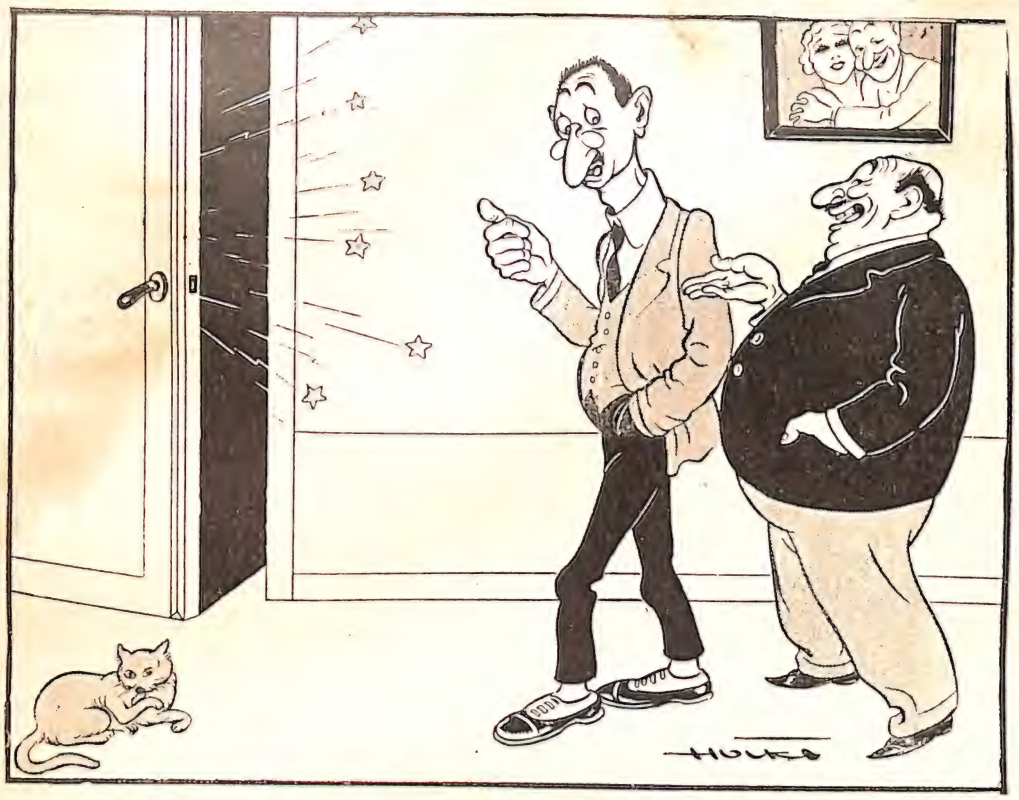

— (*İçerden sesler*) *Japonyada müthiş bir feyezan olmuştur (Nokta) bu feyezanda (virgül) kazazedelerin (noktalı virgül) şiddetle bağırdıkları işitilmiştir.. (üst üste iki nokta, satırbaşı) ilah...*

— *Bizim Ahmet cahil karısına ders gösteriyor galiba?...*

— *Yok canım.. o Radyo !...*

Tarihte Mizah

Yahnikapan

İstanbulda Beyazıttan Koskaya doğru inerken sağda bir sokak vardır: Yahnikapan sokağı. Galiba o mahallenin adı da Yahnikapandır

Bundan üç yüz sene kadar evvel Birinci Ahmet zamanında Defterdarlık, yani devletin o zamanki Maliye Vekilliğini yapmış bir Ekmekci zade Ahmet Paşa vardır. Bu zat softalığında o sokağın arkasında bulunan medresede okurmuş. Hele Ahmet Paşa yemeklerde arkadaşlarına nöbet bırakmaz, lokmaların en iyisini herkesten evvel kaparmış. Bunun için ona (Yahnikapan) lâkabını vermişler. Fakat aradan zaman geçip de softa Ahmet efendi günün birinde Ahmet Paşa adiyle vezir olarak büyük mevkilere erişince artık Yahnikapan sözü unutulur gibi olmuş. Lâkin gençliğinde yahniyi kapacak kadar aç gözlü olan, Baş Defterdar olunca neler kapmaz ki!

Ekmekci zadenin para işlerinde türlü türlü dolaplar çevirmesi yüzünden memlekette yine bir para ve yiyecek buhranı çıkmış ve sokaklarda ekmek bile bulunmaz olmuş. Şairlerin dili durmaz. İçlerinden biri:

Ekmekci zade kıldı dünyayı nâne muhtaç
Ahır sımatı devlet Yahnikapana düştü.

diye bir beyit yumurtlayınca bu söz ağızdan kulağa bir kaç günde bütün memlekete yayılmış ve Yahnikapan lâkabı tekrar dirilmiş. Ekmekci zade Ahmet Paşa Sadrazam olamadığı için hırsından ve kederinden öleli üç yüz seneyi geçti amma Yahnikapan lâkabı hâlâ yaşıyor.

Dişciler Arasında

Diş hekimlerimiz geçende gürültülü bir kongre yapdılar ve biribirine dişlerini gösterdiler. Bu heyecanlı toplanışta dişe en dokunan meselenin ne olacağını tahmin edersiniz: yeni bir diş hastalığı, yeni bir tedavi usulü, filân gibi bir şey, değilmi? Hayır, ne münasebet!

Onların en heyecanlı şikâyeti Dişci Mektebinde parası olan hastaların da ara sıra tedavi edilmekte olması ve bu suretle işlerinin azalmasıdır. Yani açıkcası, demek istemişlerki eğer dişinden tırnağından biraz para artırıp tutmuş olanlar varsa bize göndermeli ki dişlerini sökelim.

Toplantı uzun münakaşalardan sonra içlerinden en dişli ve çenesi en kuvvetli olanların idare heyetine seçilmesiyle nihayete ermiş. Haber aldığımıza göre yeni idare heyeti, eskiden zenginlerin diş kirası vermek âdeti bulunduğunu düşünerek şimdi bu kiranın bir vergi halinde dişcilere verilmesi için bir proje hazırlayıp lâzım gelen yerlere müracaat edecekmiş.

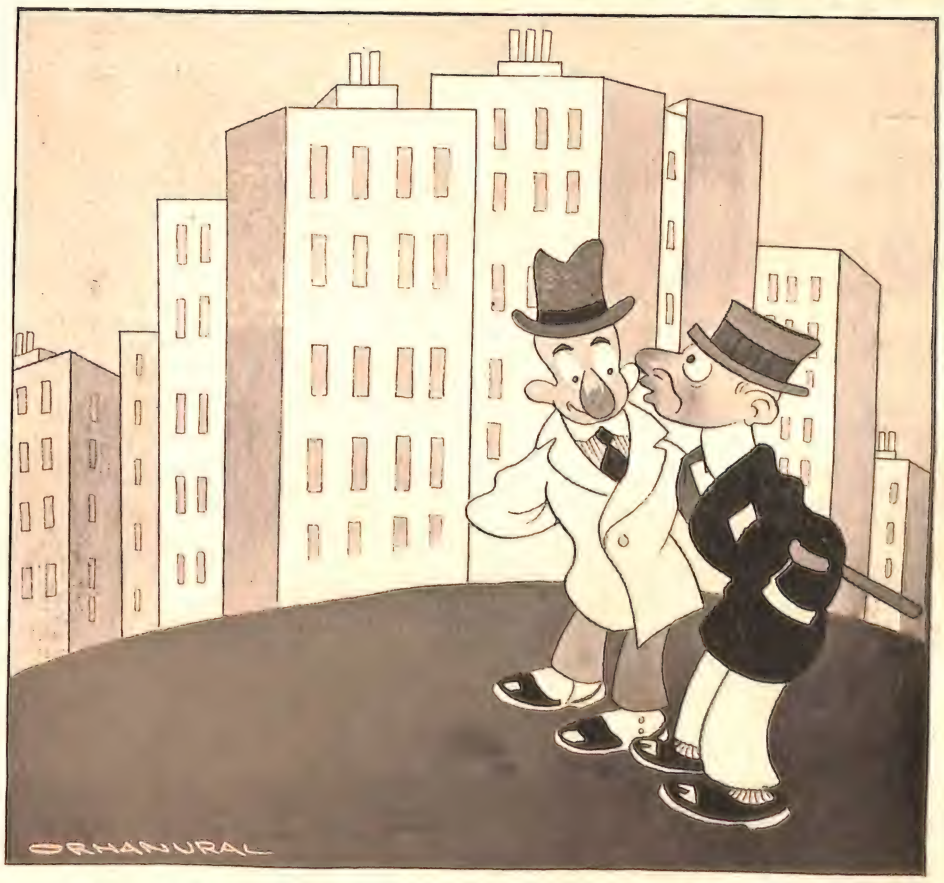

— *Bütün doktorlar Taksimde oturuyorlar galiba ?..*

— *Nereden anladın ?*

— *Apartımanları görmüyor musun !..*

Hikâye

Borç İçin Hapis

Zenginliği kadar hasisliği ile tanılan meşhur tüccarlarımızdan bay Gazanfer, ressam Çallı İbrahime, yağlı boya resmini sipariş etti. Müthiş bir pazarlıktan sonra dört yüz lirada karar kıldılar. Ertesi gün resme başlamak üzere birbirinden ayrıldılar.

Çallıya birdenbire ilham gelmişti. Kafasının içine nakşettiği meşhur tüccarın portresini iki üç çizgi ile resim muşambasının üstünde canlandırdı, o gün akşama kadar uğraştı, nihayet tüccarın yüzünü bütün inceliğiyle tablosunda yaşatmıya muvaffak oldu. Resim, mükemmel bir surette bitmişti. Çallı, hem bu güzel tablonun bay Gazanfer üzerinde yaratacağı iyi tesiri, hem de eserinin karşılığı olarak alacağı dört yüz lirayı düşünerek memnun oluyordu. Hemen resmi bir çerçiveye geçirdi, sardı, sarmaladı, hizmetcisine vererek bir mektupla beraber tüccarın evine gönderdi.

Bay Gazanfer, Çallıdan ayrılır ayrılmaz, sözüne pişman olmuştu. Bir resim dört yüz lira... Bu, verilir para değildi. Kendi kendine: «Yarın poz vermiye gitmem, bu suretle pazarlıktan caymış olurum!» diye teselli veriyordu. Fakat akşam olup da hizmetcinin bir tablo ile evinden içeri girdiğini görünce meşhur tüccarda şafak attı. Resmine yüzünü buruşturarak baktı, kalemini ele alarak Çallıya şu mektubu yazdı.

«Bay ressam. Hareketinizi doğru bulmadım. Kararımız. yarın buluşmak, resme başlamaktı. Halbuki siz baştan savma bir resim çizdiniz, ve bana asla benzemiyen, benimle hiç münasibeti olmıyan bu tabloyu bana gönderdiniz. Eserinizi teessüflerimle tekrar size gönderiyorum.»

Çallı bu mektuku alınca hiç kızmadı, zaten kızmak onun âdeti değildir. Yaptığı resme uzun uzadıya baktı. Bu, bay Gazanferin ta kendisi idi. Tüccarın bu hareketi hasisliğinden ileri geliyordu. Onu yola getirmek için bir çare buldu: Fırçasını alarak tabloya baştan aşağı demir parmaklıklar çizdi, bu suretle tüccarı demir kafes içine almış oluyordu. Altına da tablonun ismini yazdı: «Borcunu vermediği için hapsedilmiş bir adam!» ve tabloyu, Beyoğlu caddesindeki büyük mağazalardan birinin camekânına yerleştirdi!

Caddeden geçen herkes, büyük üstadın tablosunu hayretle, takdirle seyrediyorlardı. Gazanfer beyi tanıyanlar, bu tablonun, meşhur tüccara nekadar benzediğine şaşıyorlardı. Bunu kendisine söyledikleri zaman tüccarın aklı başından gitti. Çallının yaptığı olur münasebetsizliklerden değildi! Hemen şapkasını başına geçirerek otomobile atladı. Evvelâ resmin teşhir edildiği mağazaya gitti, halk toplanmış, borcunu vermiyen mahpusun resmini biribirine gösterip duruyordu. Gazanfer bey mağaza sahibine tabloyu kaça sattığını sordu. Satılık olmadığını öğrendikten sonra otomobille Çallının atölyesine koştu:

— Bu yaptığınız, açıkca bir hakarettir!

Diye haykırdı. Ressam anlamamış gibi, tüccarın yüzüne baktı:

— Ne hakareti?

— Öyleya, benim resmimi bir hırsız gibi teşhir etmişsiniz!

Çallı İbrahim hasis müşterisine:

— Sizin resminizi! dedi, ne münasibet! Her nekadar ben onu sizin resminiz diye yapdiysem de mektubunuzda bu resmi kendinize hiç benzetemediğinizi söyleyince, dikkat ettim, sahiden size hiç benzemediğini gördüm, hakkınızı teslim ettim Fakat zahmetim boşa gitmesin diye bundan bir başka tablo çıkarayım dedim. Bu şekle koydum.

Tüccar dişlerini gıcırdatarak:

— Her ne ise, bu resmi satın alacağım. İşte dört yüz liranız!

Diye bir deste kâğıt uzattı. Çallı, hiç o tarafa bakmıyarak itiraz etti:

— Kâfi değil... Çünkü resmi bu hale getirmek için epey uğraştım. Şimdi daha fazlasına müşteri var...

Gazanfer kan, ter döküyor fenalıklar geçiriyordu:

— Peki ne istiyorsunuz?

— Bin iki yüz lira..,

— Veremem!

Veren çıkıncıya kadar mağazanın camekânında kalacaktır!

Çaresiz, tüccar, cebinden sekiz yüz lira daha çıkardı, masanın üstüne attı ve resmi bir an evvel oradan almak için kapıdan dışarı fırladı.

Bay Gazanfer, ertesi sabah, gazetelerin ilk sayfasında kendi resmi ile altında şu havadisi gördü:

«Meşhur tüccarlarımızdan Bay Gazanfer, dün, hava tehlikesini bilenler kurumuna sekiz yüz lira yardımda bulunmuştur!» Biraz sonra da postadan Çallının gönderdiği sekiz yüz liralık iane makbuzunu aldı.

Cımbız

— Bir kaç seneye kadar İstanbulun bütün dertleri halledilecekmiş!...
Karikatürist: — Eyvah!... O zaman biz açlıktan öleceğiz galiba!...

AYIKLA PİRİNCİN TAŞINI...

Manzum Hikâye

Yazan :
Necdet Rüştü

Yaz günleri gelince coşkun sevince dalar,
Adalar.. Çamlarıyle, yeşil gözlü adalar!...
İşte böyle bir yazdı.. Nihat köprüye indi,
Adaya bilet aldı, hemen vapura bindi!...
Süt liman uyuyordu mavi gözlü Marmara
Dolu vapur açıldı suları yara yara!...

— 2 —

O gün Büyük Adada çok gezdi, çok dolaştı,
Kiralık ev aradı, uzun yolları aştı!
Dolaşmaktan acıktı, iyi lokanta yoktu,
Bir ahcı dükkânına hemen başını soktu
Yemeğini yiyorken kârlı bir iş düşündü,
— «Niye ben yapmıyayım?...
Diye, bir çok öğündü:
Bu yaz eğer açarsa Adada bir lokanta,
Paralarla dolardı elbet tez günde çanta!...
Hemen başlamak için vardı işte parası,
Evet!... Zengin olurdu.. Tam bu işin sırası!..

— 3 —

Çoktan dükkân açılmış, iş girmişti yoluna;
İşte: Bay Nihat koymuş bir havluyu koluna,
İçerdeki ahçıya bağırıyordu sıkca!...

Masalar doluyordu yemek vakti olunca
Bay Nihat aldırmadan elli iki yaşına,
Koşup yetişiyordu dört yana tek başına!..
Dostları öğüt verdi:
— «Tut bir iki kız!...» Diye,
Nihat itiraz etti:
— «Garsonlar hırsız!..» Diye!..
Yalnız başarmak için kendisini çok yordu,
Anasından emdiği burnundan geliyordu!...

— 4 —

Bay Nihat çalışmaktan artık canından bezdi,
Bir garson tutmalıydı, bu iş böyle gitmezdi!...
Lokantaya getirdi bir gün kendi kızını,
Artık o günden sonra işler aldı hızını!...

İşte herkes sabahtan masaları kapıyor,
Güzel kız müşteriye çünkü servis yapıyor!...
İhtiyarların karnı, gençlerin gözleri aç,
Kız!.. seni yiyecekler bu aç kurtlar..
çabuk kaç!...

Olmaz!.. Bu kız giderse hiç kimse gelmiyecek,
Bay Nihat topatacak, işler düzelmiyecek !..
Fakat bu, namusuna dokunuyor ziyade,
Bari ona gelenler baksa masadan sade;
Hayır!.. Bukadar değil, kimisi göz atıyor..
Kimisi el sıkıyor.. kimisi söz atıyor..

— 5 —

Sıkılmaktan bunaldı, düşünmekten yoruldu,
Bay Nihat bu işin de bir çaresini buldu;
Soranlara diyordu:
— «Bizim ahcının kızı,
«Zorla gelip çalıştı.. bu da bir çam sakızı!..»
Adada yabancı halk tabiî kandı buna,
Nihat destek vermişti yıkılan gururuna!...

— 6 —

Dükkâna çeşit çeşit müşteri geliyordu,
Yemekte her kafadan bir ses yükseliyordu!..
Şık, çapkın, sarı saçlı bir oğlan vardı hele:
Kızı üç günde aldı bakışlariyle ele!...
Öbürü de istekle masasına gidiyor,
Herkese yan çiziyor, ona kizmet ediyor!...

Bir gündü...
Sarışın genç Bay Nihada dedi ki:
—«Bu kız sizin ahcının kızı imiş mademki,
«Aziz patron!.. Söyleyim sana bunu açıkca:
«Buraya onun için ben geliyorum sıkca!...»
Bay Nihat köpürmüştü:
— «Bu kız çok namusludur,
«Erkeğe el sürdürmez.. sıkılgandır, usludur!...
Delikanlı atıldı:
— «Boş yere siper olma,
«Gerçi lokantadayım, fakat ben yutmam dolma!...
«Dün baş başa oturduk; kaldık akşama kadar,
«Hatta sol omuzunda iki tane beni var!...»

Nihat bir an düşündü: garson alsaydı keşke,
Kızı da kapatsaydı tutacağı bir köşke!...
Ada, hasis adama birden zindan olmuştu,
Bir cevap veremedi, içeriye savuştu!..
Kendi kendine, dedi yumruklayıp başını:
—«Lokantacı!... Ayıkla bu pirincin taşını! ...»

Portreler

DUT SEVMİYEN BİR BÜLBÜL

Ele avuca sığmıyan afacan Bedianın Fi tarihinde sevdiği şarkı: Bülbül olsam, kona da bilsem dallara!.. şarkısıydı. Bu şarkıyı söyleye söyleye, dallara kondu mu bilmem amma, bülbül oldu, operet sahnesinde şakır şakır şakıyor!..

Onu ilk defa operette dinliyenler biribirine sordular:

— Hani Bedianın ağzı var dili yoktu.

Biri:

— Sesi yoktur demedik! dedi.

Amma şakraması sadece sahnededir. Hayatta ise ağzı var, dili yok bir kuzu. Kimsenin işine karışmaz, kimseye gözünün üstünde kaşın var demez, dedikoduyu hiç sevmez. Meselâ konuşursunuz. Anlatır:

— Şimdi haber aldım, biraz evvel Ahmetle karısı kavga edip ayrılmışlar, kadın dostuna kaçmış, Ahmet de metresine gitmiş, amma yine barışırlar, bu tam on dokuzuncu kavgalarıdır. Nermin de böyle idi. Ne de Ermeni dudusu kılıklı kadındır. Fakat Ali onun: Seni sevoorum demesine hayrandı.. Hoş. Ali de cebi delik Mardirosun biridir a!... Âşıkla maşuk iki kaknem... Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş... Amma şu Meliha güzel kadın doğrusu... Biraz bacakları çarpıktır, dişleri takmadır, fakat güzeldir... Yazık ki çabuk bozuldu... Marden bardaki davulcuya âşık olmuş... Kimlere âşık olmaz ki o... Hasanla Hüseyinin, Ayşe ile Fatmanın nelerini bilmem ben... Bir gün Kamburyan hanında bir baskın verdiler, karakollara gittiler... Amma neme gerek... Ne üstüme vazife.. Kim ne yaparsa yapsın, ben karışmasını sevmem doğrusu.. elâlemin kâhyası değilim...

Ve işte böyle, yediden yetmişe kadar uzaktan yakından tanıdıkları hakkında bir şey söylemez, ağzından lâf akmaz. Bir gün ağzına bir bakla koyduk, kırk gün bırakdık, sonra çıkardık, bir de ne görelim, bakla ıslanmamış!...

Bedia Ferdi Şitaser

Fakat buna mukabil ıslattıkları pek çoktur. Bir kere diline düşenler alimallah sırsıklam olur ve bir daha kurumazlar. Onun dilinde bakla ıslanmaz amma insan ıslanır.

Bedianın umumî düşünceleri kuvvetliydi. Son senelerde bu kuvveti «ferdi» leşdirdi.

Ben benim sen de sen, ne aşk, ne meşk diyor.

Mevsimlerden de şitayi, yani kışı sever oldu, çünkü «Şita serdi, gönlüne aşkı onun!..

Fırça

ÜSKÜDAR KÖPEKLERİ TARAFINDAN :

BELEDİYEYE AÇIK İSTİDA

Ey zararsız düşmanımız, belediyemiz efendimiz hazretleri! Durup dururken başımıza birçok çifteli belediye işyarlarını üşüştürdün! Sarı gocuklu, kızıl çizmeli avcılarınızın, ortalığa duman attırdıkları bir devirde size bazı şeyler söylemeyi, sadakat borcu biliriz !

Dünyadaki kâşifler birçok yenilikler bulurken, İstanbul belediyesi de yıllardanberidir " İt öldürme sistemi „ ni tetkik edegelmiş ve ortaya nice nice icatlar çıkartmıştır. Hayırsız adaya nefyetmiştir; köpekleri, zehirletmiştir, kovboy gibi kementle avlamıştır, kamyonlarla toplatıp semti meçhule sevketmiştir, yalnız şunu arzetmek isteriz, ki! Biz it olduk olalı belediyemiz böyle av avlamamış. çifte ile mücadeleye girişmemişfir.

Ebnayı cinsimizden beherinin kuyruğuna on kuruş gibi tirit bir narh koyduğunuzdan, iki lirayı düzeltmek hummasına yakalanacak bir çopçünün kaç çifte atması lâzımgeleceği meydandadır.

Köpek aklı bu !... Hesap doğruysa çopçü yirmi çifte atacaktır !..

Biz kendi canımızdan vazgeçtik!!..

Allah alsın da kurtulalım, iş orada değil ! Yalnız başımızın tacı insanların bizim yüzümüzden çektiklerine dayanamıyoruz doğrusu ! Bir gümbürtüde yürekleri ağızlarına gelip, ikinci gümbürtüde yerine gider gibi olan bu insanlara bizim kadar siz de acıyınız bari.

Durumu anlatalım. Meselâ hiç bir hakka karşılık olmamak şartile sırf tanzifat bakımından, çöplükleri temizliyerek, fahriyyen iş görmiye yeltendiğimiz bir sırada, arkamızdan birdenbire :

— GRRRRRRAAVVVV !!

Diye bir tüfek gümleyiveriyor. Avcının buçuklu maşşşşşallahı var, çok defa kuyruğu kurtarıyoruz. Bize birşey olmuyor. Salt sabisübyan çırtma çalıp gerdan kırarak, şahlanıyorlar. Anneler:

— Eyvahlaaaaaaaar olsun çocuk korktu ! Bismillâh ! Bismillâh ! Bismillâh! diye, yavrularını çişe tutup ağızlarına da bir şeker veriyorlar; yahut, biz bilmeyiz a, insan aklı işte,korkuya iyi gelir diye bal şerbeti içiriyorlar.

Biz Üsküdar itleri kolonisinin ötedenberi Karacaahmet, Selimiye ve civarında yerleşegelmiş olduğu malûmunuzdur! Kabul etmez gibi davran dınız amma, atmayın !! Bu böyledir işte !!!

Haydarpaşa lisesine yakın olduğumuzdan, bu mektebe mingayri haddin ve liyakatin bir komşuluğumuz vardır. Karacaahmet mezarlıkları denilen bu ahret harabeleri, birçok Üsküdar çocuklarının fisebil Kinder gartenidir. Oyun ve yapıcılık ihtiyaçlarını gidermek istiyen küçükler, kavuklu taş kellelerden kaleler yaparak mitoloji hâkanları misillû melankolik bir eğlence yaratırlar burada.

Bize savrulan saçmalardan birisinin saçmalayarak, liselilerden, yahut Karacaahmet Çocuk bahçesi müşterilerinden birisine saplanması işten bile değildir. Buna biz itlerin aklı erdikten sonra sizin de akıl erdireceğinizi tabiî görüyoruz.

Farzedelim ki bu yavrulardan birisi hafifce yaralansa, imdat otomobili denilen fevkalhusus kibar arabası Üsküdar semtine adım atmak tenezzülünde bulunmadığından naşiiiii, çocuk hastahaneye kaldırılıncaya kadar maazallah!!

Canımız size kurban, kuyruklarımız bizi vuracak olan avcının elinde on kuruşu sızdıracak biricik fermandır. İllâvelâkin gel gelelim işler de bu merkezdedir.

Sadakatimizin son bir tecellisi olan bu istidadaki ricamızın göz önüne alınacağından eminiz. Bize daha ehven bir ölüm formülü bulmanızı istirham eder, kuyruklarımızı alabildiğine sallıyarak çemkire çemkire yalvarırız!

Olbapta ve herhalde emrüferman hazreti menlehülemrindir, bayımız.

Üsküdar köpekleri namına
Yedinci kılkuyruğun torunlarından
Tek kulak bendeleri

Aşıklar mehtabı nasıl görürler ?

Doktorlara göre hastalıkların ekserisi uzun topuk yüzündenmiş. (Gazeteler)

Boylarını uzatmak için bayanlarımız uzun topuk giyemezlerse üzülmesinler !

Uzun şapka da aynı işi görüyor.

KARİKATÜR'ün Koleksiyonunu Toplayınız.
Ciltlerimiz son derece nefis ve zengin olacaktır.

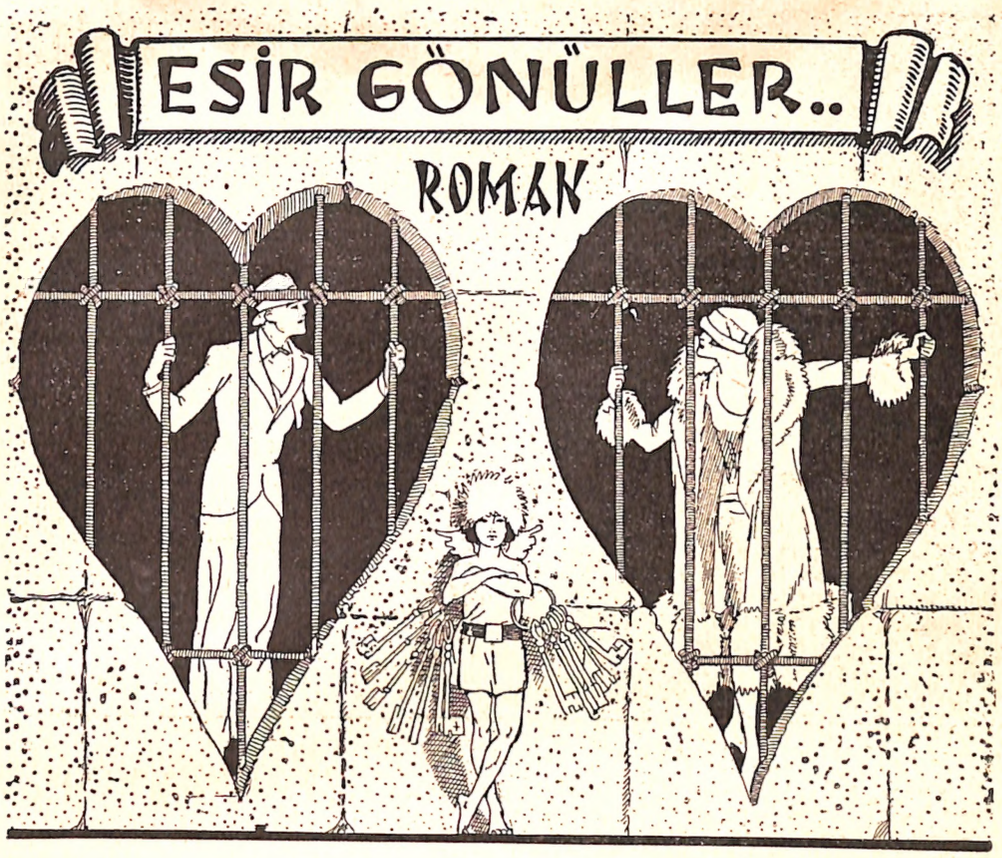

— 6 —

Yazan : **Kaptıkaçtı**

«— Dünya Cennetini ilga ettim, bütün emlâkimi müzayede ile satışa çıkarmıya karar verdim, herkes bana çare bulsun!»

Bay Tosunun bu tezkeresi Dünya Cennetinde, Habeşteki İtalyan ordusunun beyninde patlıyan on beşlik obüs mermilerinden daha ezici ve kırıcı bir tesirle gümbürdedi.

Dünya cenneti Münkir Nekir cehennemine dönmüştü şimdi. Ağlıyanlar hıçkıranlar, inim inim inlivenler tümen tümendi. Bu arada Bay Tosun Kudrete de inkisar edenler bir hayli çoktu.

***

Mülga Dünya Cennetinin havası gittikçe ağırlaşıyordu. Her geçen saat Hayırsız Ada sakinlerini sanki bir Tufan, bir Kavmilût felâketine biraz daha yaklaşdırıyordu. İstanbul Emniyet Direktörlüğü, her ihtimale karşı Hayırsız Ada polisini takviye etmişti. Fakat Dünya Cenneti sakinlerinde sinirler geriliyor, düşünceler şuurdan uzaklaşıyordu. Hayırsız Adalılar artık İstanbul tıramvaylarının yolcularına dönmüşlerdi. Çok sinirli, çok hiddetli olmuşlardı.

Yumruklar sıkılıyor, dişler gıcırdatılıyor, yüksek sesle palâvralar savruluyor:

— Lânet olsun o herife!

Bay Tosun Kudrete savruluyordu bu lânetler!..

— Mahkemeye vermeli, hapse atmalı bu dolandırıcıyı!

Bu arada Tosun Kudreti haklı ve mazur görenler de vardı. Ondan tarafa çıkanlar, onun aleyhdarlarına istihzalı sorular yağdırıyorlardı:

— Ne kabahati var onun bu işte?

— İhanete sebep o mudur?

Bu sırada mülga Dünya Cenneti karakolunun telefonu kulakları yırtarcasına çınladı:

— Allo.. burası merkez.

— . . .

— Nerede.. Saadet parkında mı? Şimdi oraya on beş kişilik bir polis kuvveti gönderiyorum. Hadisenin büyümemesine çalışın!

Saadet parkında toplanıp bu buhranlı vaziyeti münakaşa eden elli kadar Bayan ve Bay arasında kavga çıkmış. Münakaşa büyüyünce Bayanlardan biri hiddetlenmiş, Bay Tosun Kudret aleyhinde atıp tutan başka bir Bayana elinin tersiyle şiddetli bir tokat yapıştırmış. Ondan sonra da kavga büyümüş, oradaki elli Bay ve Bayan yumruk yumruğa biribirlerine girmişlerdi. Bereket versin polisler çabuk yetişdiği için kavgada kan çıkması ihtimalinin önüne geçilmiş. Yalnız bir kaç Bayan ve Bay fena halde dayak yemişler.

Bir tarafta bu hadise yatışdırılırken öte tarafta Bay Tosun kudretin Evinde toplanan kodamanlar vaziyeti müzakere ediyorlardı. Her ağızdan ayni sual dökülüyordu:

— Ne yapalım şimdi?

— Vaziyetimiz çok fenadır. Bir çare bulmalıyız?

— Evet tesirli bir çareye, ihtiyacımız vardır.

Müzakere ve münakaşa uzun müddet devam etti. Fakat tesirli çareyi bulmak mümkün olamadı. Ekseriyet Hayırsız Adayı terkederek eski yerlerine gidip yerleşmeyi muvafık görmüştü. Bununla beraber Hayırsız Adayı terketmeyip, Dünya Cennetini yeniden ihya etmek istiyenler de kuvvetli bir akalliyet halinde idiler. Bunlar, adadaki bütün binaları Bay Tosun Kudretten satın alıp ikinci Dünya Cennetini kurmanın daha şerefli olduğunu ileri sürüyorlardı. Fakat para meselesinin daha mühim olduğunu düşünen ekseriyet bu fikre taraftar olmuyordu. Nihayet bu toplantı da, böylece nihayete erdi.

Bir gün sonra İstanbul gazeteleri, BayTosun Kudretin ümitsiz, meflûç vemağlûp bir kumandanın teslim emrinden daha ezgin bir beyanatını yazıyorlardı. Sabık Dünya Cennetinin müessisi şöyle başlıyordu:

«— Kara bahtımın sillesinden kendimi kurtaramadım. Ebedî saadet bir efsane, bir hülya imiş. Hayırsız Adada kurduğum Dünya Cennetinde aylarca gönül esareti altında bekleyip durdum. Kalbim ümitle dolu idi. Fakat kara bahtım çok insafsızmış. Ona bir defa daha yenildim.

Ve işte görüyorsunuz.. Yine aranıza döndüm.

Ebedî Saadet!. Heyhat.. O, sonsuz hir efsane imiş!»

S O N

Çok kere mecliste doğruyu söyliyene: pot kırdı, çam devirdi! derler.

***

İhanet görmemiş olan: ihanet gördüğü halde bilmiyen veya bilip de vız gelen insan mesuttur.

***

İdeal, dev aynasında görülenlerdir: ideal âşık, ideal maşuka gibi.

***

Budala kimdir, bilir misiniz? Benim fikrimi kabul etmiyen.

***

Kadın ağlıyarak, erkek gülerek aldanır!..

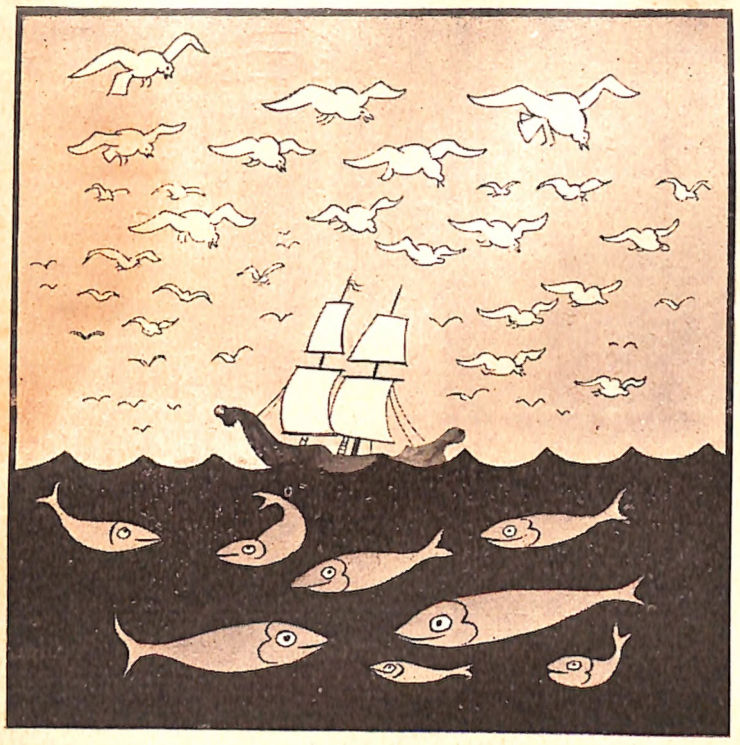

Dünkü tabiat...

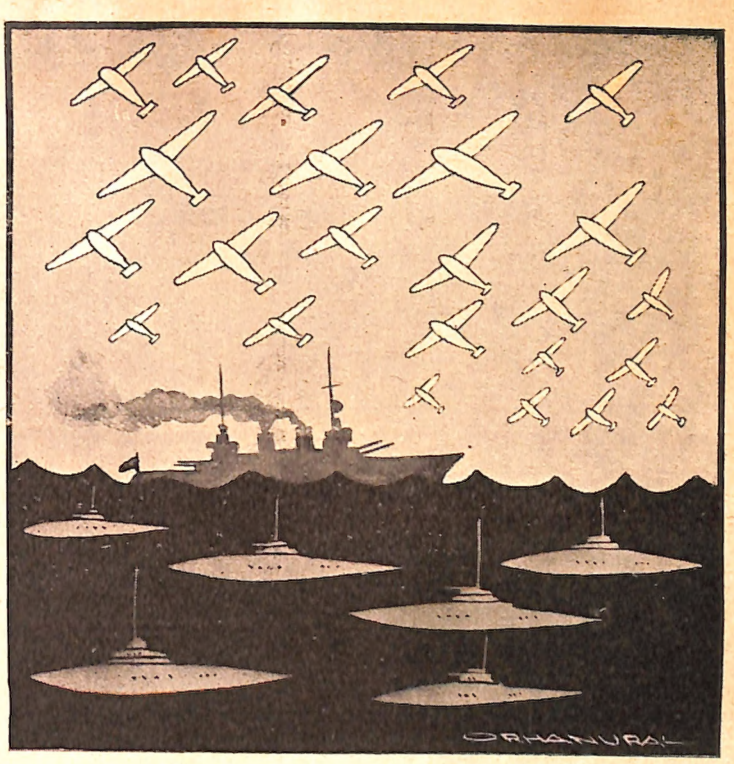

Bugünkü tabiat

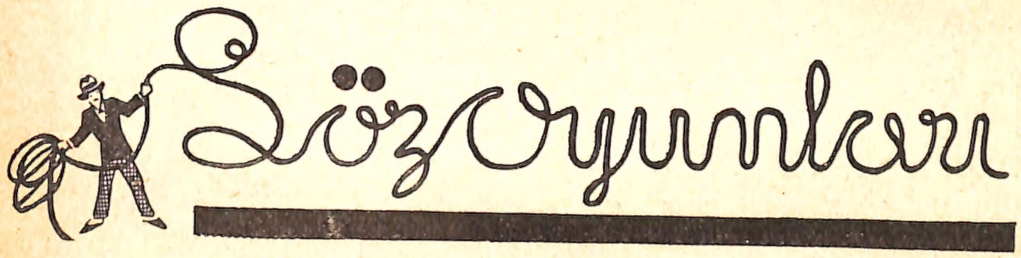

Okumaya, Yazmaya Dair

Her kitaba bağlananı her kazığa bağlıyabilirsiniz.

—

Düşünmeden okumaktansa okuma da düşün. Daha iyi.

—

(Kıraat) e «okuma kitabı!» demişler. Doğrusu güzel nasihat.

—

Kendinizin olmıyan kitabı okumak için daha çok iştiyak duyarsınız. Bu noktadan kitap kadına benziyor.

—

Kitaplarımızın halini gördükce kitaba «bitik» dememizin hikmetini daha iyi anlıyorum.

—

Frenkler: söz uçar, yazı kalır, diyorlar. Bizde yazı sözden evvel uçuyor.

—

Ata sözü gibi tekrarlanan bir nasihat vardır: Kış, yaz, oku yaz! Bunun zamanla iki kelimesi unutulmuş olacak : aklın yoksa.

—

Eskiden cızır cızır yazardık, şimdi takır takır. Artan ancak gürültümüz oldu.

Çok fazla yazan ukalâ oluyor, çok fazla okuyan budala.

—

Kâğıdı güzel öyle kitaplar var ki ah keşke yazısız olsaydı, diyorum.

—

Her cemiyet lâyık olduğu şekilde kitaba nail olur.

—

En sevdiğimiz kitapları sorsalar herkesin beyenebileceklerini saymak âdetimizdir.

—

Kitabını göster, ne olduğunu söyliyeyim.

—

Avrupa klâsiklerinde eski şarap lezzeti vardır. Naîma ile Evliya Çelebiyi okuduğunuz zaman nargile içmiş veya enfiye çekmiş gibi olursunuz. Yeni eserlerimizin çoğu da İnhisar tütünleri gibi duman.

—

Kalem insanı yaşatmaz. Yenmez ki yaşatsın.

—

Tek bitabı olandan sakınmalı derler. Böyle olduğu halde mektepleri-miz için tek kitap diye tutturup gidiyoruz

—

Ciltleri çok şatafatlı kitaplar büyüklere hediye edilmek içindir. Onlar dışından okurlar.

—

Medeniyet binasında temel, kitap olduğu içindir ki yüz elli bin kılavuzla yeni bir Babil kulesi yapıyoruz.

—

İçi hafif olsa bile her kitap kıyafetine göre ağırdır. Bunun için bizde kilo ile alınıp satılıyor.

—

Okuma kafayı ağırlaştırır. Hacıyatmaz gibi daima ayak üstünde kalmak istersen başını hafif tut!

—

Eskiden sivrilenlerimiz yalnız salname mütalea ederlerdi. Şimdikiler de telefon rehberini okuyorlar.

—

Beğendiğimiz kitapların çoğu anlıyamadıklarımızdır.

—

Güzel kitap güzel kadın gibidir. Emeksiz tasarruf edemezsiniz.

—

Okuma davet manasına geliyor, yazma da ancak başa sarılandır. Şu halde tam manasiyle ne okuma var, ne yazma!

Kıvılcım

Kar makineleri

Belediyenin geçen sene getirdiği kar makinelerinden bahsediliyordu. Saflığıyle meşhur bir arkadaşımız:

— Belediye aldı yürüdü maşallah, dedi, fakat bu makineler vasıtasiyle istihsal edeceği karı acaba buzdan daha ucuza mal edebilecek mi?

Ankara caddesi Letafet basımevi

Elektrik asrında yaşıyoruz

Yirminci asrın adamı bu görünmeyen kuvvetten mucizeler çıkardı. Elektrik yalnız rahatımızı temin etmekle kalmıyor, aynı zamanda işimizi de kolaylaştırıyor.

Elektiriğin temin ettiği binbir konfor vasıtasından istifade etmemek cidden yazıktır.

Galatada Hezaren caddesinde, Beyoğlunda, Istiklâl caddesinde, Ankarada Bankalar caddesinde İzmirde Gazi bulvarında

BOURLA

biraderler ve şürekâsının bütün şubelerile

SATİE

Mağazalarında evinizin konforunu temin için her türlü elektrik aletlerini bulabilirsiniz.

BOURLA BİRADERLER ve Şsı.

ISTANBUL — ANKARA — İZMİR...

Ahmet Sait matbaası İmtiyazı alan ve neşriyatı idare eden: T. Şükrü

Karikatür

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR EDEBİ, SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Avrupanın iki haşarı çocuğu

Almanya: — Anne ben de oyuncak isterim.